שופתא. ד) גיט יד: **קופינא.** ה) חור שברגם המרא שקורין פוסוי"ר ועל שם שדמוק בין שני לדי החור קרי ליה בין לחים שמדוקין: **סיכתא נדפנא.** יתד שבדופן: **רפיא.** שמתייבש מחמת החום ורפה: **קניא כלופתא.** קנה החלוש בכפיפה: **רפיא.** כמו יפריא:

הדרן עלך כל הגט

השולח. והגיע. והסיג: **לאו יכול לבטלו.** בגמרא פריך פשיטא: **גרשתוה.** לא היה מבטלו בפני השליח ולא בפני המשה אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו בפני עצמה: **מפני תיקון העולם.** שהשליח שלינו יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת בו: **גמ' הגיעו.** הוי משמע שבדף לחריו והסיגו: **ואפילו ממילא.** שנשתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם ולחזור ואפ"ה בטל: **ולא אמרינן.** אין בדעתו לבטלו אלא לצעורה בעלמא תדע או חדשים שאם היה בדעתו לבטלו היה רודף לחריו לבטולי: **שליחותא דקמא.** דאמרינן ליה לא עדיפת מינית: **לאו הוה אלא טרח.** כי בטליה הוא בעלמא בטל וליכא למימר לצעורה מיכוין אלא טרח נפשיה משום לצעורה: **אבל שלים.** כי שלח שליח לבטל אמרינן לצעורה מיכוין ומשום טירחת דשליח לאחרון לא מיכפת ליה: **בטל הוא.** משמע בטל יהא וכן מי שפשי בו: **פסול הוא.** לא משמע לאיהו מבטל ליה אלא מוליא עליו שם פסול והכי ליכא: **לא אמר לנוס.** וזכה בה על כרחו ואם ים לו בעל חוב גובה אותה בשבילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עתיד הן והוליל וקבלה אינו יכול לחזור בו: **בטלה היא.** משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הולאת בעל דין כאלו עדים אמי והרי אומר שלא זכה בה וחוזרת לנותן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כתבתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כתב ונתן לי הולאת בעל דין כאלו עדים אמי בטלה היתה מקודם לכן נאמן.

שמי

מתנה דבריו קיימין אלמא בטל מעיקרא משמע אמר אביי בטל שתי

השולח. גט שנתתי לך בטל הוא. א) לרבי לאמר ב) בטלו ג) מבוטל נקט הגיע בשליח לורמת דאמרת דאז מוחר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אבל בפני ב"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח להשמיענו אין לריך בית דין אי נמי היא גופה אחת לאשמועינן דלא בעינן לומר בטל היולא אלא אמרינן לצעורה קא מיכוין. ומ"ת פשיטא שהוא בטל היולא הא גופה היא לו לומר שאחו בטל ושוב ניחא ומ"ל דהוה אמינא כיון שאינו מניח עדים על כך אי אינו רוצה לבטלו מ"מ ד) הוה מייתין להאמיר משום דאמרת לצעורה קא מיכוין קמ"ל דלא מייתין: **אידו דלא** טרח **אדעתא לצעורה.** משמע דקיימ אבל אמתו לא הוי ממילא אלא בטירחא ה) ותימה דאמאי לא אמרינן רבתא טפי מזדמן אבל אמתו ממילא או שלומו דלא אמרינן לצעורה קא מיכוין דמימה הוא לומר שאי אין מועיל ביטול ו): **מהו דתימא אינלאי מילתא למפרע דבטולי בטליה** קמ"ל. ורבא דאמר לקמן (דף לד.) דגלוי דעתא בגיטא מלתא היא היינו שנודע ז) קודם שהגיע גט לידה אבל אם לא נודע אותו גילוי דעתא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיטו בתר שליח לבטוליה וסבר שליח דהא דרהיטו בתריה דבעי למימר אשור הב לה כדאמר לקמן (שם) וכי מבטלו ליה אחר שבא לידה לפי שסבור שעדיין הוא בידי השליח ולא בא לידה אגלאי מילתא למפרע דבטולי בטליה דאמרת שעה שהוא רן לא נודע דעתו לא לשליח ולא לאשה ולא לב"ד והוו להו דבריס שבלב לתיון דבריס מע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי הסוח דזבין מדעתא למיסק לאחרן ישראל (קדושין דף מט:) בדין הוא דלא הוו דבריס כיון שלא חשש לפרס ח) רוצה הוא שיתקייס הדבר בכל ענין אבל כאן עושה כל מה שיכול לעשות ט) מ"מ שופתא בקופינא דמרא רפיא רב יוסף אמר אפילו סיכתא בדפנא רפיא רב אחא בר יעקב אמר אפילו קניא בכופתא רפיא:

הדרן עלך כל הגט

השולח א)גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קדים אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משהגיע גט לידה שוב אינו יכול לבטלו בראשונה היה עושה ב"ד ב) ממקום אחר ומבטלו ג)התקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין כן מפני תיקון העולם: **גמ' הגיעו** לא קתני אלא הגיע ואפי' ממילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה דבתרא משליחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמרינן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו הוא דלא טרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי טרח ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל אם משהגיע גט לידה אינו יכול לבטלו פשיטא ד)לא צריכא דמהדר עליה מעיקרא לבטולי מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבטולי בטליה קמ"ל: ת"ר ה)בטל הוא אי איפשי בו דבריו קיימין פסול הוא אינו גט לא אמר כלום למימרא דבטל לישנא דלבטיל משמע ו)והאמר רבה בר ז)איבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוה ח)מקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת ט) תיבטל אי איפשי בה לא אמר כלום בטלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אביי בטל עמתוס כדבריס שבלב ואין להקשות דמי מיכא מידי דמלטורייתא לא הוי גט ומדרבנן הוה ליה למימר דבריס שבלב לא משמע עקירת דבר מן התורה ועדיפא מינה למרינן בפרק ישראל (גיטין לו.) גבי שלוחי דבי רבי דאמרי ליה לשלוחי בשלמא לגבי אחרים שפיר דאמרת שלא נתנו לנו רשות אלא לכתוב ולא לחתום אלא לגבי אשה מאי איכא למימר דאמרה לכו ואמרו לי